

Τούτη η παραλία και η ευρύτερη περιοχή της, αποτελεί το πιο παλιό σημείο αναφοράς. Εκεί κολυμπούσαν τα γονικά μου εκεί πριν καν συλληφθώ, εκεί ακούστηκε το κλικ από τις πρώτες μου φωτογραφίες πριν συμπληρώσω 12 μήνες ζωής. Εκεί οι πρώτες γνωριμίες με τη θάλασσα, οι πρώτες βαρκάδες, αταξίες, περιπέτειες, ατυχήματα, ερωτικά και μη.

Κι έτσι, λίγα 24ωρα πριν φύγει το ταλαίπωρο '21, του 21ου αιώνα, σε μια τακτική επίσκεψη, την αντίκρισα σε αυτή την κατάσταση. «Έβραζε το κύμα του γαρμπή», που 'γραψε ο ποιητής. Ο ουρανός βαριδί. Εικόνα επιβλητικής, άγριας ομορφιάς.

Ερημος ο τόπος λόγω εποχής και συνθηκών, αλλά η κληρονομιά των δίποδων που εξουσιάζουν τον πλανήτη τα τελευταία τρεις χιλιάδες χρόνια, παρούσα.

Όσο μεγαλώνει κανείς αρχίζει, για διάφορους λόγους, να μην μπορεί να ερμηνεύσει τα γεγονότα με τους τρόπους που ξέρει. Αμφιβάλει για όσα νόμιζε ότι γνώριζε, και νιώθει τη βεβαιότητα, ό,τι, ο κόσμος όπως τον ήξερε, δεν υπάρχει πια.

Κάπου εκεί έρχεται και η μεγάλη αμφιβολία, μήπως ο κόσμος όπως τον ήξερε δεν υπήρξε ποτέ, με την έννοια ότι ήταν μια δική του ανακάλυψη, που δεν είχε ισχυρή αντικειμενικότητα.

Σε κάθε περίπτωση αυτή η σακούλα με τα σκουπίδια, και δεν είναι η πρώτη φορά που κάποιοι αποθέτουν εκεί ευγενικά τα απορρίμματα τους, δεν έχει να κάνει με τα 400 χρόνια οθωμανικής σκλαβιάς, την μετεμφυλιακή Ελλάδα, τους Αμερικάνους, τη χρόνια εγχώρια πολιτική δυσπλασία, τα προσφάτως κυρίαρχα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, ή την εσχάτως προκύψασα πανδημία.

Είναι αποτέλεσμα άλλων διεργασιών. Λυπηρών και απαισιόδοξων σε ένα φτηνό, ελλειμματικό, άσχημο μονοπάτι, όπου ο καθένας μας το αντιλαμβάνεται με ότι τον ενοχλεί και δεν μπορεί να το αποφύγει.
Σαν μόνιμος Χειμώνας.

Καλή χρονιά και καλή μας τύχη.